

PARAULA I VIDA

Beneïda Pentecosta!

Cinquanta dies hem gaudit de la vostra resurrecció, Senyor Jesús, hem experimentat la buidor del sepulcre, ja que la mort ha estat vençuda, i sobretot ens heu fet la gràcia de les vostres aparicions, on us hem experimentat vivent i gloriós, anyell degollat i dret, amb la vostra creu vencedora que tot ho pot, reconciliador i redemptor nostre assegut gloriósament a la dreta del Pare.

I avui és Pentecosta, la beneïda Pentecosta, i ve l'Esperit Sant, com a Do per a nosaltres i com a ànima de l'Església, per omplir la terra i renovar-la, amb un nou naixement en l'Amor!

Gràcies, Senyor, per enviar-nos el vostre Esperit Sant. Heu pregat per nosaltres, i el Pare ens ha donat un altre Defensor, que ens guiarà vers la Veritat plena. Ell ens defensa i ens sosté, ens encamina en la confiança, ens omple de vida i d'amor etern i ens fa sentir la joia de la vostra presència.

Des del baptisme habita en nosaltres, i per la Confirmació és do rebut dins nostre, que ens fa forts, ens defensa, ens dóna les paraules encertades, ens ensenya a pregar, a sacrificar-nos, a tenir fortalesa en les proves, ens omple de goig veritable i ens dóna la pau.

Veniu Esperit Sant!
Ompliu els cors dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor!
Desvetlleu l'esperit apostòlic de valentia i de testimoniatge en tots els deixebles de Jesús, perquè tots siguin u i el món cregui.

Doneu-nos apòstols generosos i valents, plens de fe i de misericòrdia, que vagin contracorrent i prediquin amb la seva vida tot el que el Senyor Jesús ens ha ensenyat!

Veniu Esperit Sant!
Que tingueu Santa Pasqua granada dels fruits de l'Esperit!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

En el VIII centenari de la catedral compostel·lana

La foto mostra el moment en què, el passat dia 9 d'abril, es varen congregar centenars de persones, per abraçar simbòlicament la catedral de Santiago de Compostel·la, a la capital de Galícia. Aquest temple fou dedicat a Déu el mes d'abril de l'any 1211 i per això celebra actualment els vuit-cents anys de la seva consagració. S'ha preparat un ampli programa cultural amb motiu d'aquesta commemoració, recordant sobretot la importància que varen tenir els pelegrinatges a Compostel·la en la configuració d'Europa.

GLOSSA

Segellats per l'Esperit

En un parell de setmanes he participat en tres celebracions del sacrament de la Confirmació. Ambients diferents i un denominador comú: l'entusiasme dels nois i les noies que rebien el sacrament. Paraules encertades i encoratjadores dels bisbes, cadascun amb el seu estil personal, tots tres demanant la força de l'Esperit amb fe i amb convicció, convidant a un seguiment que esdevingui testimoniatge. Tres comunitats que han acompanyat els confirmands en la preparació gràcies a l'acció dels catequistes i que, en la celebració, s'afegiren a la seva joia.

Les comunitats aplegades en el nom del Senyor vivien intensament, amb l'actitud, les respostes, els cants i la comunicació pel ministeri del bisbe, del do de l'Esperit que completava la gràcia del baptisme i coronava els sacraments de la iniciació cristiana. Els adults recordaven la pròpia confirmació amb afecte i alguns, potser, amb enyor. Era un moment de reflexió. Els més joves desitjaven la seva, amb admiració pels qui la rebien aquell dia.

Arribat el moment de la imposició de les mans, ens embolcallava un silenci dens en contingut. El bisbe estenia les mans, gest carregat de significat que,

des dels temps dels apòstols, és el signe del do de l'Esperit. L'altre signe cabdal és la unció, que fa del cristià un ungit, ratificant la unció del baptisme. És el segell que marca amb el do de l'Esperit per participar més en la missió de Crist. Referma la unió a Crist per, des del seguiment, estimar i servir. El seu acompanyament, la seva força, el seu Esperit no faltaran als qui han estat confirmats.

Un dels bisbes, a l'homilia, recordava a aquell estol de joves que el sacrament de la Confirmació «ens arreia més profundament en Déu Pare, que enforteix la nostra unió amb el Crist, que ens vincula amb més intensitat a l'Església, que envigoreix en nosaltres els dons de l'Esperit Sant i ens dóna força per ser testimonis de la fe». «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,18-19).

En les tres celebracions, el rés del parenostre ha tingut un caire especial, de redescoberta, de confiança, d'esperança.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Deja pasar sobre sí la desbordante alegría de la Resurrección, el luminoso encanto del Jueves de la Ascensión (cuando florecen los claveles), la Pascua de la venida del Espíritu Santo (cuando maduran ya en la planta todas las promesas de la primavera); y entonces, penetrado por todas ellas, una vez Cristo en el cielo y el Espíritu Santo predicando en la tierra, hinchadas las espigas, ardiendo el sol en el borde del estío y las retamas en flor como millones de cirios encendidos en el tabernáculo de los montes, estalla el misterio del amor, la Eucaristía.

(Corpus, fragmento. Barcelona, 29/05/1902)

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadócia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Vinguda de l'Esperit Sant sobre Maria i els Apòstols. Pintura de Bernabé de Mòdena, National Gallery (Londres)

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12, 3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó».

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería.

Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12, 3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en su casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

Fortalesa i decisió

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Co 6,1-10 / Sl 97 / Mt 5,38-42
 ■ **dimarts**: 2Co 8,1-9 / Sl 145 / Mt 5,43-48 ■ **dimecres**: 2Co 9, 6-11 / Sl 111 / Mt 6,1-6.16-18
 □ **dijous, Jesucrist, gran sacerdot per sempre**: Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20 ■ **divendres**: 2Co 11, 18.21b-30 / Sl 33 / Mt 6,19-23
 ■ **dissabte**: 2Co 12,1-10 / Sl 33 / Mt 6,24-34 □ **diumenge** vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 4a setm.): Ex 34,4b-6.8-9 / Dn 3, 52a.52b.53.54.55.56 / 2Co 13, 11-13 / Jn 3,16-18.

Les nostres societats modernes, en general, fan la impressió de viure insatisfetes, marcades per la tristesa i l'avorriment. Tenim a la nostra disposició tota mena de comoditats materials i de mitjans tecnològics i ens queixem contínuament. És com si, tenint tantes coses, ens faltés l'essencial. I també les comunitats cristianes, almenys les occidentals, fan la impressió d'estar contagiades d'aquest ambient. Sembla que els falti força, esma, empena...

Els seguidors de Jesús estaven totalment desencisats després de la seva mort. Estaven tristos, tenien por, tot els resultava inexplicable. S'havien tancat, físicament i anímicament. No veien

sortida a la seva situació. De tal manera, que Jesús ha de tornar a trobar-los per fer-los reaccionar. Se'ls apareix ressuscitat, els transmet pau i alegria, i els diu: «Rebeu l'Esperit Sant». Jesús compleix la promesa que els havia fet de no deixar-los sols. L'Esperit serà la nova i eficaç forma de presència divina en el món.

El canvi que es produeix en ells és immediat. Des del moment en què reben l'Esperit de Jesús, els deixebles es desvetllen i se senten forts i animats. Obren portes i finestres i surten a proclamar amb valentia l'evangeli. Volen fer conèixer la bona notícia, que ara és completa, perquè saben que Jesús ha vençut la mort. I tothom els entén,

vinguin d'on vinguin i parlin la llengua que parlin. Perquè ells parlen des del cor, amb convicció i amb entusiasme. Perquè estan segurs d'allò que diuen: ho han escoltat, ho han vist i experimentat personalment.

Els cristians d'avui necessitem recuperar il·lusió, convicció, decisió. Ens cal tenir pau, alegria i força. El record dels primers seguidors de Jesús ens pot ajudar a reaccionar.

La festa de Pentecosta ens diu que per tornar a viure amb goig i ser testimonis creïbles de l'evangeli, l'únic que hem de fer és acollir el regal que ens fa Jesús ressuscitat: «Rebeu l'Esperit Sant.»

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Jacob (1) El Déu amagat

En dues ocasions el relat del Gènesi ens narra la trobada de Jacob amb Déu. El primer text és la lluita de Jacob amb Déu. Quan intentava travessar el gual del riu Jaboc, un afluent del Jordà que desemboca a la seva riba oriental, el patriarca ha de lluitar amb un personatge enigmàtic que no vol revelar el seu nom. Segons

el profeta Osees aquest desconegut era un àngel. En canvi, el text del Gènesi deixa entendre que és Déu mateix. En tot cas, és la trobada amb un personatge desconegut que representa el Déu amagat, el Déu ocult, el Déu que, per damunt de tot, és Misteri. Aquest episodi de l'Antic Testament ens revela, encara que sigui d'una manera primitiva, la inefabilitat de Déu.

En aquesta escena trobem un altre aspecte, conseqüència del primer, que és digne de destacar. La relació entre Déu i Jacob comporta una lluita. El personatge misteriós forceja amb la intenció d'escapar davant la resistència de Jacob. Finalment, el desconegut marxa, se'n va, abandona el patriarca, que queda mig ferit. Tal vegada aquesta narra-

ció posa de manifest que el contacte amb Déu no és fàcil. L'ésser humà se sent incòmode perquè no pot comprendre Déu. Vol atrapar-lo amb els esquemes mentals, però Déu s'esmuny de tots els paranys que li prepara l'home.

El segon text en el qual es descriu l'experiència de Déu de Jacob és el famós somni. Després d'haver arrabassat amb males arts l'herència al seu germà Esaú, aprofitant-se de la ceguesa del seu pare, Jacob fugí a les terres del seu oncle Laban per escapar de la venjança d'Esaú. Quan es dirigia cap a la ciutat d'Haran, es va posar a dormir en un indret i, somniant, va veure una escala que, des de la terra, anava fins al cel. Els àngels de Déu hi pujaven i baixaven. Quan es despertà digué: «Realment, el Senyor és present en aquest lloc i jo no ho sabia» (Gn 28,16). Aquesta escena ens diu que és Déu qui té la iniciativa de comunicar-se amb l'ésser humà. I també ens diu que fins i tot en l'inconscient hi ha una presència del Déu amagat que, malgrat tot, es comunica amb la persona humana.

Josep Otón

(Històries i personatges. Ed. Claret, Barcelona 2009)

«¡Yo quiero ir al cielo!»

Se llama Marta Halcón de Villavicencio. Tiene 36 años. Es asesora de imagen y especialista en moda y belleza. Dedicaba buena parte de su tiempo a visitar, maquillar y resaltar la belleza de las jóvenes que están enfermas de cáncer en hospitales. El periodista Amilibia le pregunta:

—Usted resalta la belleza de las jóvenes enfermas maquillándolas...

—Sí, porque una vez maquilladas, al mirarse al espejo, se ven más guapas, sonríen y pasan un buen rato; se olvidan de su enfermedad. Además, quienes las vistan o tratan notan un cambio y se lo dicen a ellas. Y ello se convierte en un cumplido amable, cariñoso, halagador. Así viven unos momentos mejores. Son más felices.

—Y ¿cómo comenzó todo? ¿Por qué lo hace?

—Mi cuñada murió de cáncer de mama. En el hospital me di cuenta de que el tiempo que pasaba con ella maquillándola, resaltando su belleza y hablándole de cosas divertidas era un paréntesis feliz. ¿Por qué lo hago? Porque me sale de dentro, de mi interior...

—¿Qué le dicen las jóvenes enfermas?

—Me dan las gracias. Aunque ellas me dan más de lo que yo les doy.

—Usted debe querer ir al cielo, ¿verdad?

—Sí, yo soy de las que quiere ir al cielo. Soy católica, apostólica y romana. Creo en el cielo y en el infierno. Y creo, sobre todo, en el amor, en el perdón, en la verdadera vida. ¡Sí, yo quiero y espero ir al cielo!

J. M. Alimbau

SANTORAL

12. ✠ Diumenge de Pentecosta. Sant Joan de Sahagun, prev. agostí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. Dilluns. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. Dimarts. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, vg. i mr.

15. Dimecres. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-València 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'A-

osta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. Dijous. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir; santa Lutgarda, verge.

17. Divendres. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvi); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. Dissabte. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

EDUCAR

Cómo prevenir los corrosivos celos

Que a nadie le quepa duda de que los celos son unos sentimientos normales en una fratría o grupo de hermanos. Basta con que haya dos hijos en una familia para que se plantee

algún grado de rivalidad que conduzca a tener celos.

Los celos son la primera experiencia que recibe el niño de la competitividad social, que se desarrolla en el microcosmos que es la familia. Y son una experiencia perfectamente constructiva. Que no lo sean depende casi siempre de la actitud de los padres, que pueden convertir la competencia natural entre hermanos en celos ansiosos y hostiles.

La función esencial de los hermanos es facilitar la socialización del niño. Esta adaptación social se consigue por el paso de la rivalidad a la amistad y, luego, a la colaboración.

La primera medida preventiva de los celos es el conocimiento por parte de la familia de que los niños sienten celos, tanto si son evidentes como si permanecen ocultos. Es fundamental que el niño tenga la seguridad de que sus padres no le retirarán el afecto cuando nazcan otros hermanos. ¡Cuidado con los preparativos para recibir al que está por llegar, no vaya a ser que se descuide y margine a los que ya están en este mundo! Aviso a los componentes de la familia amplia: no hay que dejarse llevar por *favoritismos* hacia determinados nietos, sobrinos, ahijados o niños preferidos.

Unos sencillos consejos: no cree rivalidad ni comparaciones entre los hijos. Utilice comentarios motivadores como: «Ayuda a tus hermanos, que papá ahora está ocupado»; y enséñeles, sobre todo, a compartir. Una buena receta —que a mí me ha dado buen resultado con mis cuatro hijos, ya que así me lo han reconocido— es la siguiente: *trate a cada uno de sus hijos como si fuese hijo único*.

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

BERNAT JULIOL

Compromís definitiu

Avui diumenge, a les 11 del matí, el G. Bernat Juliol signarà el seu compromís definitiu amb la comunitat benedictina de Montserrat i serà consagrat com a monjo per la seva professió solemne. A la cerimònia, presidida pel P. Abat, Josep M. Soler, hi assisteix tota la comunitat, que actualment està formada per una setantena de monjos. El G. Bernat, de 32 anys, és llicenciat en dret i un dels més joves d'una comunitat d'edats i procedències molt diverses. «La convivència amb tots ells és, evidentment, motiu de creixement tant a nivell personal com espiritual; però la comunitat és també quelcom més, té una dimensió sobrenatural a través de la qual Déu se'ns manifesta i ens fa conèixer la seva voluntat», afirma el nou monjo.

Què representa aquest pas que fas avui?

La professió monàstica solemne és l'acceptació definitiva de la vocació que s'ha rebut de Déu. Representa la donació total d'un mateix a fi de viure l'Evangeli amb plenitud segons la Regla de Sant Benet, lliurant-se al seguiment de Crist i al servei de la seva Església. És, a la vegada, un motiu d'acció de gràcies al Senyor per la seva bondat i el seu amor.

En un món en què triomfa la provisionalitat, com un jove s'atreveix a lligar-se per sempre?

El compromís de la professió solemne, que és per a tota la vida, exigeix esforç i treball per tal de mantenir-se fidel a la vocació monàstica. Així mateix, també cal humilitat per aprendre dels propis errors i continuar avançant. Però, per damunt de tot, cal la confiança en l'ajut de Déu, que condueix sempre els nostres passos i mai no ens abandona.

Què et dona Déu per què ho deixis tot i li ofereixis la teva vida?

La fe dona sentit a la vida. Per això a mesura que cerquem Déu i ens hi apropem, anem descobrint qui som i quin és el motiu de la nostra existència. El monjo vol viure profundament aquest camí de recerca de Déu segons el que diu la Regla de Sant Benet; és a dir, a través de la pregària, de la comunitat i del treball.

Òscar Bardají i Martín

Professió temporal de Sor Diana al Sant Crist de Balaguer

Dissabte dia 14 de maig a la tarda, i com a clausura del Recés per als fidels de la Diòcesi, va tenir lloc l'Eucaristia pasqual presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, dins la qual va professar com a Dama Pobra de Santa Clara, clarissa, amb vots temporals la Germana Diana.

Va acollir-la a l'Orde i va rebre els seus vots la M. Maria Massana, Abadessa del Convent d'Olot al qual estan unides filialment les Germanes de Balaguer, i hi era present el P. Domènec, franciscà. També van concelebrar amb l'Arquebisbe els Mossens de Balaguer Pau Vidal, Josep Sauter i Domènec Farré.

S'esqueia el diumenge del Bon Pastor i la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions d'especial consagració, i l'Arquebisbe Joan Enric va remarcar el goig de ser ovelles del ramat del Crist, que Ell guia i mena a bons pasturatges, les defensa i les recupera quan s'han perdut; i elles reconeixen la seva veu i el segueixen. Fer que el Crist sigui el tot de la nostra vida i que el seguim amb alegria pasqual, donant la nostra vida, com aprenem d'Ell. Així ens ho ensenya i estimula a fer significativament la Germana Diana, que s'entrega al Senyor, i que professa els vots religiosos com a monja claustral, dama pobra, i esposa fidel del Crist. Aquest és un camí ben ferm i bell de realitzar-nos com a persones i com a cristians. I anima a viure cadascú la pròpia vocació rebuda de Déu.

Va ser una cerimònia que era seguida al mateix temps a Guatemala per la família i la parròquia d'origen de la Germana Diana.

La Germana Diana

Mn. Benigne Marquès rep el premi Recercat

Mn. Benigne Marquès i Sala, Arxiver Major del Bisbat d'Urgell, va rebre el dissabte 14 de maig el premi Recercat, en la setena edició, a la sala d'actes de l'edifici del Comú d'Escaldes-Engordany. L'esdeveniment, en el marc dels actes de la Capital de la Cultura Catalana, va ser molt lluït i emocionant. Hi va assistir Mn. Josep M. Mauri i Prior, Vicari General i Adjunt al Representant del Copríncep Episcopal, en representació del Bisbat d'Urgell, així com Cristina Orduña, Delegada de Mijans de Comunicació i Clara Arbués, tècnica en arxivística i historiadora, que forma part de l'equip de l'Arxiu Diocesà.

Aquest premi té com a objectiu reconèixer la important tasca que els centres, instituts d'estudis i altres institucions culturals realitzen per a la recerca i la divulgació en els territoris de parla catalana. El premi consta de dues categories, una a les entitats i l'altra a les persones vinculades al món dels centres d'estudis. Aquest és el cas de Mn. Benigne, que ha estat prolífic autor de treballs de recerca que s'han publicat en la revista especialitzada *Urgèl·lia* i moltes altres publicacions, i ha treballat intensament per a la difusió de les arrels culturals i històriques de la diòcesi d'Urgell en terres lleidatanes i en terres andorranes.

El premi *Recercat* està convocat anualment per l'Institut Ramon Muntaner, i les nominacions són realitzades pels centres i instituts d'estudis.

Mn. Benigne recull el guardó

Recés anual de Mons. Vives als fidels de la Diòcesi

Dissabte dia 14 de maig va tenir lloc al Santuari del Sant Crist de Balaguer el recés anual que predica el Sr. Arquebisbe als fidels de la Diòcesi.

Acol·lits per l'Arxiprest i pel Capellà del Santuari, així com per les Germanes Clarisses, una vuitantena de persones d'arreu del Bisbat van poder participar durant tot el dissabte d'un temps personal de silenci i pregària, ajudats per les reflexions de l'Arquebisbe Joan-Enric que giraven sobre la temàtica de ser «Testimonis del Crist Ressuscitat».

Una introducció al temple amb unes guies pràctiques i senzilles per a preparar i fer la «lectio divina», van donar lloc després a tres meditacions breus que deixaven cap a una hora de temps per a la reflexió personal, i que giraven sobre la vivència de la resurrecció com a apòstols que som de Crist des del baptisme, enfortits pel do de l'Esperit Sant.

Les meditacions van anar repassant les aparicions del Ressuscitat i el significat per a Ell, per als apòstols, per a l'Església i per a tots nosaltres. Joia, perdó, acceptació, comunió i enviament a la mateixa missió del Crist, van ser les propostes que cadascú al jardí, a la Capella recentment arreglada de la Residència i al mateix Santuari va poder aprofitar. Temps per al Senyor, sense neguit ni massa paraules. Temps per a recuperar el goig de la fe en Crist ressuscitat.

Els assistents al recés, escolten Monsenyor

Confirmacions a Alp, Llivia i Puigcerdà

Diumenge 15 de maig, Mons. Joan-Enric Vives visità la Cerdanya per administrar el sagrament de la Confirmació al matí a les parròquies de Sant Pere d'Alp i de la Mare de Déu dels Àngels de Llivia, i a la tarda a la parròquia de Santa Maria de Puigcerdà. Van concelebrar l'Eucaristia amb ell els respectius rectors, Mn. Ramon Arderiu i Mn. Josep Grau. 14 van ser els confirmands a Alp, 20 a Llivia, i 57 a Puigcerdà, entre els quals hi havia alguns adults.

Coincidint amb la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, l'Arquebisbe d'Urgell convidà els confirmands, i amb ells tots els nombrosos participants a les tres Eucaristies, a respondre amb generositat i sol·licitud a la crida personal de Déu a comprometre's com a cristians: «La vocació és abans que res una crida per part de Déu a cadascun de nosaltres, i per poder sentir-la cal que ens disposem a escoltar la seva veu.»

Confirmacions a Escaldes

Mons. Joan Enric Vives va administrar el sagrament de la Confirmació a 78 joves i alguns adults de la parròquia de Sant Pere Màrtir d'Escaldes-Engordany els passats 12 i 13 de maig.

Van concelebrar l'Eucaristia amb l'Arquebisbe d'Urgell el rector Mn. Jaume Soy, el salesià P. Joan Juncadella, i altres preveres. Entre d'altres coses, l'Arquebisbe d'Urgell subratllà el goig de rebre el do de l'Esperit Sant, que els preservaria del mal i de la por, i els donarà sempre forces per testimoniar coratjosament la seva fe, anant contracorrent; i la importància de l'acompanyament dels adolescents després de la Confirmació per part dels padrins, de la família i la comunitat parroquial.

Pasqua del Malalt al Santuari de la Mare de Déu de Meritxell

Més de dues-centes persones vingudes d'arreu del Bisbat van celebrar la Pasqua del Malalt dissabte 21 de maig al Santuari de la Mare de Déu de Meritxell (Andorra). Entre els participants, persones grans i malaltes, residents de llars per a la tercera edat, personal sanitari, religiosos i religioses que treballen en el camp de la salut, voluntaris i acompanyants. El tema d'enguany proposat per les Delegacions Diocesanes de Pastoral de la Salut va ser «Joventut i Salut», i la ponència central de la diada fou a càrrec de Mn. Cinto Busquet, amb el títol «Joventut i maduresa a la Llum de la Creu».

Després d'haver estat presentat per la Delegada Diocesana de Pastoral de la Salut, la Gna. Montserrat Font, Mn. Busquet inicià la seva reflexió explicant les raons per les quals aquest any ha estat proposat com a Campanya Diocesana del Malalt el tema de «Joventut i Salut», i distingí entre joventut física i joventut espiritual —possible per a tots, independentment de l'edat— i remarquè la importància de l'experiència de la malaltia i del sofriment (feta en primera persona o com a acompanyant de qui pateix) per a la maduració integral de la persona. En aquest sentit, posà en relleu la importància per als

joves d'aprendre dels grans, i també dels grans d'aprendre dels joves. «Tothom, tard o d'hora, pateix i fa l'experiència de la malaltia, però el cristià sap que el sofriment, acceptat per amor de Déu i unit al de Crist crucificat, té un gran valor. I és l'amor precisament el que manté sempre l'esperit jove, més enllà dels anys i de les xacres físiques.»

La malaltia permesa per Déu, també a vegades en edat molt jove, pot esdevenir una expressió del seu amor preferencial, afirmà Mn. Cinto, i per fer més entenedor el seu pensament va fer referència a l'experiència de Marco Bettiol, un jove italià mort als 18 anys l'octubre de l'any passat i que ell acompanyà com a director espiritual. A causa d'una greu malaltia neuronal i muscular que manifestà els seus símptomes als pocs mesos de néixer, aquest jove va estar totalment impossibilitat tota la vida i podia comunicar-se només a través de l'ordinador amb gran dificultat. Malgrat això, amb l'ajut dels seus pares i dels seus dos germans petits completament sans, el Marco va assumir amb molta maduresa el seu estat i l'acceptà com una vocació i una missió en bé dels altres. Amb una dolcesa d'esperit i una intel·ligència fora del comú, el Marco juntament amb la seva fa-

mília, va donar un fort testimoniatge de l'amor de Déu que ara, a través de tot el que va «dir» (i que ha quedat escrit perquè ho va «dir» escrivint-ho a l'ordinador), continua fent bé a moltes persones.

Seguidament, Mn. Ramon Rossell, Rector del Santuari, donà la benvinguda a tots els pelegrins al Santuari i n'explicà les característiques, tot convidant els assistents a encomanar-se amb confiança i devoció a la Mare de Déu.

Després d'un breu descans en què tothom va poder conversar sota l'aixopluc dels arcs del Santuari amb un mos de coca i xocolata, se celebrà l'Eucaristia d'acció de gràcies als peus de la Mare de Déu de Meritxell, presidida per l'Arquebisbe Joan Enric i concelebrada per Mn. Joan Pujol, Vicari General, i altres preveres. En el context pasqual de celebració joiosa de la presència del Crist Ressuscitat, Mons. Vives subratllà l'eficàcia d'aquesta presència glorificada del Senyor en les nostres vides, especialment en els moments de més feblesa quan estem provats per la malaltia o el pes dels anys. Crist Ressuscitat continua el seu ministeri de guarició, i vol que l'Església el continuï. Ell és el Camí, la Veritat i la Vida, i els malalts i ancians han de fer aquesta experiència de salvació en Crist.